

7. *Dico I.* De potentia ordinaria intellectus indiget lumine gloriæ ad visionem DEI.

Prob. tum ex Ps. 33. cit. quem S. AUG. aliique PP. de auxilio ejusmodi supernaturali exponunt: tum ex CONC. VIENN. ubi CLEMENS V. contra BEGUARDOS et BEGUINAS ita definit: *Nos Sacro approbante Concilio sectam ipsam cum præmissis erroribus damnamus et reprobamus omnino; inter eorum vero errores a Pontifice recensetur quintus: quod quælibet natura intellectualis in se ipsa naturaliter beata est: quodque anima non indiget lumine gloriæ ipsam elevante ad DEUM videndum, et beate fruendum; hæc enim referuntur in Clementinis c. ad nostrum tit. de hæret.*

Dixi: *de potentia ordinaria*; non enim vacat disceptare an lumen gloriæ possit absolute suppleri per specialem concursum omnipotentiae Div. extrinsece elevantis, in quo Nostri contra THOMISTAS nullam impossibilitatem deprehendunt.

8. *Dico II.* In visione DEI intuitiva datur species expressa, non item impressa, objecti vicaria.

Prob. prim. part. Intellectus videndo DEUM, vere cognoscit ac intelligit, et cognoscendo similis fit objecto; ergo non minus visio DEI intuitiva debet esse forma ab intellectu producta DEUM representans, quam quæcumque alia cognitio cujusvis objecti: ita communius TT. et SS. PP. AUG. L. 9. *de Trin.* c. 7. et 11. ANSELM. in *Monolog.* c. 31. D. THOM. p. 1. q. 27. a. 1. et q. 1. *de verit.* a. 2. etc.

Prob. secund. part. DEUS per suam immensitatem intellectui est maxime præsens, et intimior nostro intimo, ut ait S. AUG.: est ex parte sua tanquam summa veritas per sese maxime intelligibilis: ex parte potentiae, per *lumen gloriæ* tollit omnem incapacitatem: neque impeditus est tanquam omnino independens; nec impedit visionem tanquam omnia ad illam necessaria liberalissime donans; adeo ut intellectui beato non solum possibilis, sed et necessaria sit DEI visio; ergo de facto non datur *species impressa*, sine cujus interventu sicut Angelus Angelum et seipsum intuitive cognoscit, ita intellectus hominis elevatus DEUM.

9. *Dico. III.* Beati necessario amant DEUM, a quo amore cessare naturaliter non possunt.

Prob. Posita visione beatifica, adsunt omnia principia quæ sufficiunt ad necessitatem amoris inferendam: nam 1º. *objectum* est bonum infinitum; ergo si bonum, quo perfectius est, eo fortius movet ad sui amorem, DEUS tanquam bonum infinite perfectum summe et necessario movebit. 2º. *Cognitio* sive *applicatio objecti* est maxima quæ potest requiri, tum quia per visionem bonitas objecti, ut est in se, fit præsens; tum quia tanta necessitate fit præsens, ut voluntas intellectum non possit divertere ab eo iudicio; tum quia vi visionis beatificæ exceditur omne iudicium et opinio falsa ac contraria. 3º. *Potentia* sive *voluntas*, quamvis sit libera respectu mediolorum, tamen est determinata ad finem ultimum amandum; ergo cum DEUS sit finis ultimus, et ut talis clare cognoscatur, ferri in eum voluntatem necesse est, cum ista inclinatio ad finem ultimum, etiam ut supernaturalem, dici possit connaturalis, quatenus, supposita visione et charitate, voluntas est proportionata ad

illum. 4º. *Actus ipse*, vel potius suspensio actus, non potest voluntati proponi sub aliqua ratione commodi et boni in positis circumstantiis; ergo voluntas non potest eandem eligere, et sic omittere amorem.

Conf. 1ª. Cor. 13. 8. dicitur: *Charitas nunquam excidit*: et Apoc. 4. 8. *Beati requiem non habent, sed die ac nocte clamant, Sanctus, Sanctus*; ubi primum intelligi potest de exercitio, cum ea, quæ dicuntur *excidere*, intelligi debeant de cessatione usus et exercitii: secundum autem explicatur a S. AUG. L. ult. *de Civ. Dei.* c. ult. *DEUS sine fine videbitur, sine fastidio amabitur, sine fatigatione laudabitur*; ergo.

10. *Observa.* Intellectus concurrit *active* ad eliciendam visionem Dei: hæc enim est vera intellectio, ac proin vitalis operatio, qua ille fit formaliter intelligens. Ad hæc liberum hominis arbitrium ad actus supernaturales *active* se habet, uti constat ex CONC. TRID. Sess. 6. c. 3. et can. 4.; ergo et intellectus ad visionem supernaturalem. An intellectus respectu visionis debeat dici causa *instrumentalis* vel *principalis*, quæstio de nomine est: melius autem tum intellectus, tum lumen gloriæ respectu visionis dici possunt causa *principalis* partialis.

CAPUT II.

DE AFFECTIONIBUS BEATITUDINIS.

ARTICULUS I.

DE AFFECTIONIBUS BEATITUDINIS QUOAD STATUM.

§ Unicus.

An Statui Beatifico propria sit ac essentialis Perpetuitas?

11. *Nota.* ORIGENES, sicut de pœnarum æternitate, ita de beatitudinis perpetuitate, erroris accusatur? Est autem hæc articulus fidei expressus in SYMBOLO per *vitam æternam*: et quod æternitas hic stricte sumatur, constat tum ex intelligentia ECCLESIAE, et sensu omnium PP.; tum ex aliis Scripturæ locis, e. g. Apoc. 3. 12. *Qui vicerit, faciam illum columnam in templo Dei mei, et foras non egredietur amplius.* 1ª. Thess. 4. 16. *Sic semper cum Domino erimus.* 1ª. Petr. 1. 4. *Hæreditas incorruptibilis*; et c. 5. 4. *Immarcibilis gloriæ corona.* Porro ut hæc thesis etiam ratione stabiliatur, queritur ulterius: utrum de ratione et essentia veræ beatitudinis sit æternitas, ita, ut vera beatitudo non sit, si non sit æterna?

12. *Dico.* Vera Beatitudo debet esse æterna.

Prob. Beatitudo, qua talis, debet esse sufficiens ad satiandum appetitum

hominis et excludendam anxietatem seu timorem, qui tristitiam ingerere possit: atqui nisi beatitudo foret *perpetua*, non satiaret appetitum humanum, cujus *perpetua* capacitas et conatus, inseparabiliter se conjungendi cum ultimo fine, revera satiari nequit per operationem temporalem et desituram: neque excluderet tristitiam de amittenda olim sua beatitudine, cum beatus proprie tritari posset de beatitudinis amissione, sicut damnatus posset se solari, si spem haberet, e pœnis aliquando evadendi; ergo.

Conf. ex S. AUG. qui L. 13. de *Trin.* c. 8. sic ratiocinatur: Si quem beata vita deserit, aut nolentem deserit procul dubio, aut volentem, aut neutrum. Si nolentem quomodo beata vita est, quæ ita est in voluntate, ut non sit in potestate?..... Si autem volentem deserit, etiam sic quomodo beata erat, quam perire voluit, qui habebat? restat, ut dicant neutrum esse in animo beati; id est, eum deserit a beata vita, cum per mortem deserit tota vita, nec nolle, nec velle, ad utrumque enim parato et æquo corde consistere. Sed nec ista beata est vita, quia talis est, ut quem beatum facit, amore ejus indigna sit. Unde demum concludit: Nullo modo igitur esse poterit vita veraciter beata, nisi fuerit sempiterna.

13. *Obj. I.* Nullum ens creatum est ex essentia sua perpetuum; ergo nec beatitudo.

R. D. A. Nullum ens creatum spectatum entitative est essentialiter, hoc est, naturaliter exigitive perpetuum *T. A.* Spectatum secundum certam rationem, quæ involvit æternitatem *N. A.* Beatitudo formalis non quidem secundum entitatem suorum actuum, sed tamen secundum propriam rationem beatitudinis, exigit semper esse; perinde autem est, an *perpetuitas* dicatur ingredi conceptum essentialem beatitudinis, an vero se tantum habeat instar proprietatis metaphysicæ. Beatitudo, quatenus est possessio summi boni perfecte satiantis appetitum rationalem animæ vel Angeli immortalis, non quidem requirit ut operatio, in qua consistit, ex natura et ab intrinseco semper existat: sed sufficit quod semper sit exitura, sive hoc habeatur ab intrinseco, sive ab extrinseco, nempe Dei decreto, volentis eam semper conservare; si tamen non esset semper exitura, jam non esset perfecte satiativa, nec vera beatitudo.

Inst. 1. Visio et Amor beatificus hodie sunt iidem actus, sive postea amittendi, sive in æternum conservandi: atqui in æternum conservandi hodie beatificant; ergo etiam postea amittendi.

R. D. M. Sunt iidem actus physice et entitative, sive in ratione actuum attingentium *C. M.* Moraliter et in ratione actuum beatificantium *N. M.* Neque hic inquirimus an beatitudo habeat suam *perpetuitatem* a visione DEI: quamvis enim concedatur, visionem ex natura sua non esse indestructibilem, salva tamen manet thesis nostra, quam ex natura beatitudinis derivamus. Esse beatum ex suo conceptu formali dicit *perpetuitatem*, et ideo nomine beati, et beatitudinis in actu secundo, significantur visio et amor inamissibiles; proin qui solum aliquo tempore DEUM videret, vere beatus non foret, etiamsi errore deceptus putaret beatitudinem fore æternam: *Non enim minus nescientes error, quam scientes timor beatos esse non sinit.* S. AUG. L. 11. de *Civ. Dei* c. 11.

Inst. 2. Deus potest visionem tollere, et animam annihilare; ergo nec ipsa beatitudo exigit semper esse.

R. D. A. Potest DEUS absolute et antecederet annihilare animam, ut sic annihilata nunquam fuisset beata *C. A.* Consequenter et ex supposito quod æternam beatitudinem decreverit, quale decretum importat denominatio vere ac perfecte beati *N. A.* Vel enim talis scivisset suam beatitudinem non fore æternam, vel non, vel erronee id existimasset? si *primum*, anxietas mentis: si *secundum*, ignorantia: si *tertium*, error intellectus impedivisset beatitudinem; neque reipsa unquam possedisset quod animum potest vere satiari: cum ad beatitudinem non sufficiat beatum non esse anxium ex errore, ignorantia aut inadvertentia, sed requiratur ut anxietas excludatur ex perfectione visionis.

14. *Obj. II.* Quod actu non est, non satiat aut beatificat: sed perpetuitas actu non est; ergo nec satiat aut beatificat.

R. D. M. Quod actu non est, nec objective et intentionaliter, nec formaliter et realiter, non satiat *C. M.* Quod quidem formaliter et realiter tanquam successivum actu non est, sed est tamen actu objective et intentionaliter, non satiat *N. M.* Quatenus nempe beatus *certus* est de beatitudine semper futura, animus acquiescere potest. Pro quolibet instanti datur perpetuitas activa et causalis, id est, decretum DEI de visione et amore beatifico semper conservandis, quod in quolibet instanti physice existit: et hæc *perpetuitas* est de ratione beatitudinis formalis in actu secundo; hæc quippe primo et perfectissime radicat *satiatatem*, excluditque anxietatem de amittenda beatitudine; atque sic beatitudo, quæ dicitur vita æterna, est tota simul in quolibet instanti, adeoque DEI æternitatem magis æmulatur.

Inst. 1. Potest quis satiari cibo, esse contentus dignitate et potestate regia, quamvis sciat non semper adfuturum cibum, vel dignitatem duraturam; ergo a pari.

R. Tr. A. Quia hæc satiatio perfecta dici nequit. *N. C.* Nam prædicta bona desiderantur tanquam particularia et ad aliquod tantum tempus; e contra beatitudo desideratur tanquam finis ultimus, et pro statu ac capacitate animæ immortalis, semperque satiari appetentis.

Inst. 2. Quamvis beatus sciat se amissurum esse beatitudinem, tamen est quietus: tum quia maximum gaudium absorbet omnem tristitiam; tum quia beatus magis amat DEUM quam se; ergo.

R. N. A. Nam 1º maximum gaudium absorbet quidem tristitiam de amissione boni inferioris, non vero summi boni; proin appetitus non esset satiat ex perfectione possessionis. 2º Quamvis beatus magis amet DEUM quam se, et amorem sui referat etiam ad DEUM, tamen de essentia beatitudinis etiam est, ut sit bonum appetenti; unde appetitus etiam concupiscentiæ satiari debet; hic autem semper manet naturalis appetitus felicitatis æternæ.

Inst. 3. Licet CHRISTUS pateretur tristitiam et dolores in via, tamen mansit beatus; ergo etiam qui tristaretur de admittenda beatitudine.

R. N. C. Videns DEUM non est anxius, si aliquod bonum sibi connaturaliter debitum denegetur ad tempus; præsertim si hoc ad DEI amari majorem gloriam, et majorem sui beatitudinem accidentalem fiat, de reliquo autem

retineat totam essentiam beatitudinis, quemadmodum fuit in CHRISTO; secus vero habet, si ipsa beatitudo denegatur in æternum, ut in casu posito fieret.

Inst. 4. Ad beatitudinem proprie talem non requiritur, ut beatus possideat DEUM omni modo; ergo nec ut omni tempore.

R. N. C. Quia modus possidendi comprehensivus est impossibilis creaturæ: alius *modus perfectior* tantum versatur circa extrinseca DEI, non ejus essentiam et personalitates, ac proin abesse potest ab essentia beatitudinis formalis; *tempus* autem beatitudinis versatur circa ipsam essentiam beatitudinis, quæ aliquando non haberetur; atque hinc appetitum non satiaret, neque tristitiam excluderet.

QUÆRES I. *An ad Beatitudinem requiratur etiam Securitas de perpetuitate?*

15. *R. Aff. Prob.* Beatitudo vera et perfecta est possessio summi boni, naturalis desiderii perfecte satiativa, hoc est; non ex errore, ignorantia et inadvertentia, sed ex perfectione ipsius possessionis: atqui talis non est, quæ non includit certitudinem de perpetuitate, quia naturali desiderio volumus semper habere bonum nos satians; hoc autem non satiat, nisi sciamus, illud nos semper habituros, et ita quiescamus; ergo.

Conf. 1º. ex communi sensu SS. PP. et TT. AUG. L. 10. *de Civ. Dei. c. 30.* ait: *Beatorum vita beatissima esse non potest, nisi de sua fuerit æternitate certissima..... non enim beata erit, nisi segura.* D. THOM. 1. 2. q. 5. a. 4. *Oportet, inquit, quod desiderium hominis quietet, et omne malum excludat.... requiritur igitur ad veram beatitudinem, quod homo certam habeat opinionem, bonum, quod habet, nunquam se amissurum.*

Conf. 2º. Perpetuitas objectiva est de ratione beatitudinis; ergo et formalis sive ejus cognitio, quia sine hac æque parum ac sine illa perfecte satiaretur appetitus rationalis.

Si ais 1. Cognitio certa de perpetuitate beatitudinis supponit hanc jam constitutam; ergo non est de essentia illius.

R. D. A. Constitutam adæquate *N. A.* Inadæquate *C. A.* Inadæquate possidetur DEUS per actum intellectus directe tendentem in DEUM; ut adæquate possideatur, debet vel adjungi actus reflexus certificans de duratione hujus possessionis, vel saltem prior actus debet etiam considerari secundum aliam tendentiam in illam durationem.

Si ais 2. Objectum hujus cognitionis, nempe visionis perpetuitas, est quid creatum; ergo nequit ullo modo constituere beatitudinem.

R. N. A. et C. Nam objectum hujus cognitionis nec est visio, nec ejus duratio seorsim sumpta, sed DEUS ut semper possidendus: quia per cognitionem hanc attingitur DEUS ut *finis qui*, et possessio æterna ut *finis quo*.

Si ais 3. Si visio beatifica representat suam perpetuitatem, est essentialiter indestructibilis: sed hoc repugnat dominio in creaturas; ergo.

R. D. M. Si representet perpetuitatem sui ipsius in individuo, vel se ipsam in individuo indestructibilem *C. M.* Si tantum quoad speciem indestructibilem aliquam disjunctive visionem *N. M.* Neque hoc repugnat dominio DEI, ex cujus decreto id oritur.

Si ais 4. De facto beatus supernaturaliter, si haberet certitudinem de æterna felicitate naturali, adhuc satiaretur ejus desiderium naturale beati-

tudinis; ergo non requiritur certitudo de perpetuitate beatitudinis supernaturalis.

R. In homine elevato et elevationem suam cognoscente est appetitus non tantum objective naturalis, sed etiam objective supernaturalis, qui subjective naturalis dici potest hoc sensu, quod talis appetitus necessario oritur in homine elevato, suæque elevationis conscio; hic autem appetitus satiari nequit, neque excludi tristitia inde secutura, nisi habeatur perpetuitas etiam hujus beatitudinis supernaturalis et certitudo de eadem. Unde etiam disparitas habetur respectu *Unionis Hypostaticæ*, et perfectioris visionis, quia ad has non datur ille appetitus subjective naturalis.

QUÆRES II. *Unde statui Beatorum obveniat Impeccabilitas?*

16. *R. I.* Beati sunt omnino impeccabiles; est unanimes TT. omnium contra ORIGENEM.

Prob. ex Scriptura et Symb. fidei, ubi Beatitudo dicitur *vita æterna et hereditas incorruptibilis, incontaminata, immarcescibilis*: sed talis non foret, si non excluderet, uti omne malum *pœnæ* omnemque miseriam, ita et malum *culpæ*, tanquam miseriam et malum summum, novumque reatum *pœnæ*, qui dedecet statum beatificum; ergo. Hinc Apoc. 21. 27. dicitur: *Non intrabit in eam aliquid coinquinatum, aut abominationem faciens et mendacium.*

Si ais: Job. 4. 18. dicitur: *Ecce qui serviunt ei non sunt stabiles, et in Angelis suis reperit pravitatem.* Dan. 10. 13. referuntur discordiæ et pugnæ inter Angelos variis regnis presidentes.

R. 1º. Præterquam quod hæc verba Job. 4. sint ELIPHAZI, ad quem DEUS Job. 42. 7. dicit, quod non sit *locutus rectum ut Job*; intelligenda sunt de Angelis, dum erant in via, non autem dum sunt in termino. 2º. Præterquam quod per Angelum resistentem GABRIELI a quibusdam intelligatur CYRUS, ab aliis Angeli mali; etiam boni possunt dici pugnare inter se, dum diversa pro regnis sibi commissis a DEO petunt, vel DEUM consulunt, quod sine peccato fieri potest.

17. *R. II.* Impeccabilitas hæc oritur a visione et amore beatifico.

Prob. prim. part. Visio beatifica tollit indifferentiam objectivam et potentiam proximam ad peccandum, quia clarissime simul et efficacissime proponit summum bonum, eminenter omne bonum continens ita, ut evidenter etiam appareat, quod omne ens creatum habeat bonitatem tantum participatam, et respectu voluntatis bonitatem solum eatenus, quatenus ordinatur ad DEUM: ac proinde quod hoc ordine sublato nullam habeat bonitatem vel appetibilitatem respectu voluntatis; ergo stante tali cogitatione non potest apparere eligibile vel amabile aliquid bonum creatum contra DEUM, aut præter ordinem ad DEUM.

Prob. secund. part. Amor constans ac perpetuus DEI repugnat actuali peccato, quia amor est conversio ad DEUM, peccatum autem aversio a DEO; ergo.

Si ais 1. Beati refrenant libertatem ad actus præceptos; ergo non sunt omnino impeccabiles.

R. D. A. Ad actus præceptos quoad circumstantias et modum *C. A.* Quoad

substantiam *N. A.* Beati exercere possunt varios actus, et ex diversis motivis; de cætero autem non sunt magis liberi ad actus præceptos, quam ad amorem beatificum, quia non sunt in statu merendi; ita SUAREZ.

Si ais 2. Quamvis CHRISTUS per scientiam beatam cognoverit actus suos futuros; quia tamen libere illos elicit, non poterant esse directi a visione beatifica; ergo tunc saltem perstitit indifferentia.

R. Sicut Beatus videndo DEUM necessario iudicat, eum esse summum bonum: ita etiam necessario iudicat, nihil creatum esse bonum, nisi per ordinem ad DEUM, et secundum hanc rationem visio necessario dirigit Beatum, qui alias haberet assensum et dissensum simul circa idem prædicatum de eodem subiecto. Hoc autem non habetur a visione CHRISTI quoad actus ejus liberos: cum enim possit esse libera electio inter duos actus bonos, vel actum et omissionem non peccaminosam, etiam stante visione DEI; ex hac saltem non oriuntur judicia opposita, quorum alterum diceret, hunc actum esse futurum, alterum, hunc actum posse eligi vel omitti; quanquam nec judicia hæc opposita dici possint, cum præsentia et rei futuritio non tollant libertatem. Plura in Tr. de Incarnatione.

ARTICULUS II.

DE AFFECTIONIBUS BEATITUDINIS QUOAD SUBJECTUM.

§ I.

An Homines Beati habituri sint Corpora?

18. *Nota.* Resurrectio est humani corporis ad vitam, quam morte amiserat, revocatio; de hac est articulus fidei expressus in Symbolo Apostol. *Credo carnis resurrectionem*, in Symb. Constant. *Expecto resurrectionem mortuorum*, in Symb. Athan. *Ad cuius adventum omnes homines resurgere habent cum corporibus suis.* Equidem homo non possidet DEUM per corpus, nec corpus aliquid confert, ut homo DEUM per amorem, visionem et gaudium melius possideat: atque ideo corpus quamvis ad essentiam hominis, non item ad essentiam beatitudinis spectat; tamen quia, ut homo sit, corpus requiritur, spectans ad statum connaturalem animæ, hinc etiam corpus requiritur, ut habeatur status omnium bonorum aggregatione perfectus. *Errores* hac in re sunt triplicis generis: 1^{us}. VV. PHILOSOPHORUM et SADDUCÆORUM, item MANICHÆORUM, ALBIGENSIVM et SOCINIANORUM, qui negabant resurrectionem: contra hos omni fere ætate egerunt SS. PP. JUSTINUS, ATHANAS., IRENEUS, TERTULL., AUGUST. etc. 2^{us}. eorum, qui negabant, idem numero corpus resurrecturum, quos inter sunt ORIGENES, ARMENI, novi MANICHEI, CALVINUS, quamvis REFORMATI hunc errorem non defendant. 3^{us}. illorum, qui nec fateri audent, nec negare resurrectionem, ut COCCIUS, ANABAPTISTÆ etc.

19. *Dico.* Futura est Resurrectio omnium mortuorum in eodem corpore.

Prob. prim. part. Matth. 22. 29. etc. CHRISTUS ad SADDUCÆOS, *Erratis*, inquit, *nescientes Scripturas, neque virtutem DEI: in resurrectione enim neque nubent, neque nubentur. De resurrectione autem mortuorum non legistis, quod dictum est a DEO dicente vobis: Ego sum DEUS ABRAHAM et DEUS ISAAC et DEUS JACOB:*

non est DEUS mortuorum, sed viventium. Ubi duo adverte: 1^o. Quod CHRISTUS contra SADDUCÆOS agat tantum ex libris MOYSIS, quia, ut ait HIER., alias Scripturas non admittebant. 2^o. Quod hæc ratiocinatio CHRISTI immediate probet immortalitatem animæ, quam alias SADDUCÆI negabant; sed tamen mediate etiam ostendat resurrectionem: nam anima ABRAHÆ non est ABRAHAM; mortuus est ABRAHAM, et non vivit; cum ergo DEUS sit tamen DEUS ABRAHÆ viventis, necesse est ABRAHAM, iterum resurgere, et vivere in æternum. Luc. 20. 39. additur huic textui: *omnes enim vivunt ei.*

Prob. secund. part. Dan. 12. 2. *Multi de his, qui dormiunt in terra pulvere, evigilabunt, alii in vitam æternam, alii in opprobrium;* quod autem per τὸ multi, prout S. AUG. L. 20. de Civ. c. 23. notat, hic intelligatur τὸ omnes, constat ex aliis textibus: nam Joann. 5. 28. et 29. dicit CHRISTUS: *Venit hora, in qua omnes, qui in monumentis sunt, audient vocem FILII DEI, et procedent, qui bona fecerunt, in resurrectionem vitæ; qui vero mala egerunt, in resurrectionem judicii.* 1^a. Cor. 15. 51. *Mysterium vobis dico: omnes quidem resurgetemus, sed non omnes immutabimur.*

Prob. tert. part. Job. 19. 25. et 26. dicitur: *Scio, quod Redemptor meus vivit: et in novissimo die de terra surrecturus sum, et rursum circumdabor pelle mea, et in carne mea videbo DEUM meum.* 1^a. Cor. 15. 53. *Oportet enim corruptibile hoc induere incorruptionem, et mortale hoc induere immortalitatem;* unde definitum in CONC. LAT. IV. Cap. 1. *Omnes mortales cum suis propriis corporibus resurgent, quæ nunc gestant.*

Conf. ratione Theol. e SS. PP. deprompta: Si resurrectio mortuorum non sit futura; ergo ideo, quia DEUS vel non potest, vel non vult suscitare mortuos: neutrum dici potest; non *primum*: qui enim omnia fecit ex nihilo, poterit carnem corruptam iterum restituere: non *secundum*, quia imprimis resurrectio non est contra ullius creaturæ exigentiam, imo juxta connaturalem animæ inclinationem: deinde non est indigna DEO, sed ejus bonitati, sapientiæ et justitiæ congruens; utpote cui convenit, partem hominis, quæ merito vel demerito est cooperata, etiam præmiis aut pœnis sociari, quod sine resurrectione sæpe non fieret: denique non videtur neganda carni, quæ Sacramentis delibata et Corpore CHRISTI pasta, aliisque gratiis pluribus affecta jam sæpe fuit.

20. *Obj. contr. prim. part.* 1^o *Caro et sanguis regnum DEI possidere non possunt*, 1^a. Cor. 15. 50.; ergo corpora non resurgent. 2^o *Psal. 77. 39. DEUS dicitur, Israëlitas non perdidisse, quia caro sunt, spiritus vadens et non rediens.* 3^o *Psal. 113. 17. Non mortui laudabunt te, Domine, neque omnes, qui descendunt in infernum, hoc est, in sepulchrum.* 4^o *Eccles. 3. 19. ait SALOMON: Unus interitus est hominum et jumentorum, et æqua utriusque conditio; ergo.*

R. *ad 1. D. A.* Caro et sanguis, hoc est, opera carnalia *C. A.* Hoc est, corpus hominis *Subd.* Non potest possidere regnum DEI, percipiendo beatitudinem essentiali *C. A.* Resurgendo ad gloriam accidentalem *N. A.* Alioquin et Caro CHRISTI excludenda erit a resurrectione et gloria, ait TERTULL.

R. *ad 2. D. A.* Et per hunc spiritum intelligitur anima vel corpus hominis *N. A.* Spiritus vitalis, vel vita corporalis, quæ non continuo occidit, et rur-